

Леля Сврака чуваше всичко това и ѝ ставаше твърдѣ приятно . . .

Тя започна и сама навсѣкждѣ да грачи и разпривя.

— Ахъ, бѣдната чучулига, тя пѣе отлично! . . . Азъ, знаете, не можахъ да се удържа, заплакахъ . . . Послѣ изкубнахъ най-

хубавитѣ перца отъ гърдитѣ си, та ѝ ги дадохъ . . . Нека ги постели на малкитѣ си да спятъ на мекичко . . .

А слѣдъ това свраката — разпита кждѣ живѣе чучулигата.

Тамъ на полето, подъ една буца земя! — каза едно вrabче.

Адресътъ не бѣше точенъ, ала леля Сврака се не смути отъ това. Тя искаше да погледа какъ чучулигата се радва на подарѣка ѝ.

Тя почна да обикаля по гнѣздата и да разпитва:

— Не подарихъ ли на васъ пера за постилка?

Едни ѝ отговаряха вѣжливо:

— Извинете, ние не се занимаваме съ просия.

Други отговаряха грубо:

— Що ни безпокоите? Никога и нищо не сме взели отъ васъ.

Трети викаха:

— Ишъ! . . . я, гледайте я, какъ скита по чуждитѣ гнѣзда. . . Не е за добро това. Току вижъ нѣкоя бѣда ни сполетѣла! . . . Най-послѣ, леля Сврака намѣри своята чучулига.

— Ахъ, ето ти дѣ си била! — извика тя радостно. — Е, какъ живѣешъ? Дѣ сж дѣчицата ти? . . . Топличко ли ти е?

— Топличко! . . .